

ПРОЛОГ

Моя бабуся, бубе Файн, називала їх пиловими чортами. Це здавалося напрочуд зловісною назвою для маленьких циклонів, які скакали по порожній ділянці біля будинку, в якому вона жила разом із нами. Вони не шкодили нікому й нічому, крім хіба поодиноких амброзій чи павуків. Одначе всі назви, які вигадувала моя бабуся, звучали трохи загрозливо, тож я ніколи про це не питав.

Того дня, коли вона сховалася від мене на тому полі, мені було п'ять років. Доти порожня ділянка була моєю, місцем, де можна було будувати світ, яким заправляв би я сам. Я забігав за межі ділянки, хоча батьки й забороняли мені це робити, але ненавмисне. Завжди ненавмисне.

Однак того дня бубе тихцем пішла за мною туди. Знайшла якесь дерево у віддаленому кінці ділянки, де кущі ще не розчистили під наступний будинок, і злилася всім тілом зі стовбуром іззаду: така дрібна була моя бабуся й такий викривлений був у неї хребет. Вона, певно, простояла там понад годину, споглядаючи мене, поки я вигадував супергероїв і нищив уявні міста своїми нелюдськими силами. Часом я був ладен заприсягтися, що занюхав

трояндові парфуми, аромат, який я звик асоціювати з нею, та він розсіювався у пригаслому сонячному світлі, щойно з'являвся.

Вона чекала до присмерку — того млисто-го сірого часу, коли сонце здається й на його місце заступає місяць, — перш ніж узятися до дій. Я знову добрів до краю, вирвавшись із-під нагляду. Мені майже не було видно дах рідного будинку.

Спершу я подумав, що дерево поряд зі мною ожило. Моя жвава уява не могла збагнути, що саме там ворухиться. Бабусині довгі, плямисті від старості пальці так швидко зімкнулись у мене на зап'ястку, що я навіть не зміг закричати. Вона затягнула мене вглиб кущів, і її квадратні вишкірені зуби зацокали, відміряючи слова.

— Як далеко ти готовий зайти? — процідила вона.

Я відкрив рота, щоб відповісти, та натомість у мене вийшов запізнілий крик, і бубе затиснула мені рота другою рукою так, що я задихнувся від пахощів троянд.

— Ти ще більше налякав би батьків, якби закричав! Як гадаєш, де вони? Як вони, певно, знавісніли, шукаючи тебе по всіх усюдах? Невже продуктова крамниця нічого тебе не навчила?

Все це були запитання, та я не знав, як на них відповідати. Знав лише, що руку, яку стискає бабуся, поколює, а в горлі у мене починає пекти.

Я знав, що понад усе боюся залишитися сам на сам із бубе Файн.

Пилові чорти, які крутилися на порожній ділянці, оберталися й наближались до краю території, неначе надумавши мене врятувати, але розсипалися, шойно досягли кущів, і від них не лишилося нічого, крім тонкого шару пилу на моєму взутті.

Бабуся зігнула хребет ще нижче, щоб опустити своє лице до мого. У її карих очах виднілися маленькі трикутнички морської сині й лісової зелені, схожі на шматочки розрізаного пирога. Її очі завжди здавалися вологими й червоними, та я ніколи не бачив, щоб вона плакала. Жодного разу.

Із дрожем у нижній губі вона заговорила:

— Можливо, ти блукаєш, бо волів би бути сам-самісінький.

Бабуся ще раз показала мені зуби й округлила очі. Ще ніколи я не бачив такої жахливої усмішки.

— У цьому, певно, й річ. Ти хочеш, щоб тебе залишили самого.

Відпустивши мій зап'ясток, бубе позадкувала, готова розвернутися до будинку. Присмерк умить поступився місцем ночі, і край заростів, порожня ділянка та затишна домівка раптом почали здаватися дуже далекими.

— Бубе, не кидай мене, — заблагав я.

— Вибач, бойчику, але так і буває з маленькими хлопчиками, які блукають, — промовила вона, йдучи все далі. Її голос уже затихав.

Вийти за нею з лісу мало б бути дуже просто, та це здавалося нереальним без руки, за яку можна триматися, без дорослого, який може провести.

— Бубе, я хочу додому!

Та її голос лунав уже дуже далеко:

— Вовчику, тих, хто блукає, неодмінно кидають. Ти загубишся, якщо не...

І на цьому все. Я певен, що вона сказала щось іще. Звісно, вона сказала щось іще. Але після того присмерку, що обернувся на ніч, коли вона відвернулася від мене й залишила серед заростів, я жодного разу не зміг пригадати тих її слів.

Пам'ятаю лише її зігнутий хребет і її сліди, які ледь помітно вказували мені шлях додому.

РОЗДІЛ I

Я прокидаюсь, охаю й лякаю всіх у машині. Мій пасок безпеки вологий від слини, а голова болить у тому місці, яким я тупився до вікна.

— Сплячий красеню, це Земля, — озивається Енцо, штурхаючи мене у передпліччя.

Енцо сидить у машині поряд зі мною, і я чекаю, що він позбиткується з мене через слину, проте його усмішка блякне від тривоги.

Я нещиро всміхаюсь і натужно хихочу.

— Мені ж треба спати, щоб бути красенем. Ти теж якось так спробуй.

Енцо штовхає мене до вікна і стогне, проте йому явно трохи полегшало. Решту поїздки ми майже не говоримо.

Сьогодні мій день народження, і я вперше в житті святкую його зі справжніми живими друзями. Часті переїзди — це ризик ніколи не залишатися в одному місці достатньо надовго, щоб згодом було кого запросити на вечірку. Я мав майже рік на роздуми щодо цього, і ось мій остаточний висновок: Рейвен-Брукс такий самий дивний, як я. Можливо, це означає, що я нарешті вдома.

Ми зупиняємося на величезній автостоянці й усі як один висипаємо з машини, хрускотячи спинами та стогнучи про майже тригодинну

поїздки машиною. Не пам'ятаю, хто додумався поїхати до «Краю гульні», та, позаяк ми святкуємо мій день народження, підозрюю, що провина за це лежить саме на мені.

— Незле. Ми протрималися разом усю поїздку. Здається, у нас вийшла справжня процесія, як за старих часів! — каже тато, єдиний, хто не геть очманів від їзди.

— Джею, кажу тобі увісімдесяте: ми не купуватимемо радіо «Сі-Бі», — відповідає мама, витягає з автівки торт і подарунки, а тоді роздає їх нам, щоб ми їх понесли.

— Я просто хочу сказати, що на дорозі самотньо, — трохи дується тато.

— Що ж, твоєму внутрішньому далеkobійнику просто доведеться звикнути, що віднині й надалі він слухатиме голос своєї турботливої дружини, — відповідає мама, стискає йому лице й цілує його в щоку, тим часом як ми шкандибаємо до каси. Наші ноги досі звикають до стояння. Я думаю, що треба буде переробити для тата радіо «Сі-Бі» зі своїх запасів.

Приїхали всі наші батьки: містер і місіс Бейлз, містер Еспозіто, мама з татом. Трінті тримається позаду, з батьками, і тепло мені всміхається, і не знаю, як так вийшло, та вона, напевно, знає, що мені це потрібно. Я старався, та ця зима минула важко. Після проблем з містером Пітерсоном, спілкування з поліцією й доказів (ну, того, що *мало* бути доказами) дорослі зійшлися на тому, що найкраще буде, якщо діти просто йтимуть далі.

Йтимуть далі. Отак просто. Все одно що проминути автокатастрофу на узбіччі. Це було жахіттям для когось іншого, а тепер час зосередитися на машинах попереду. Я дивлюся на Маріцу, якій довелося це пережити вже двічі: один раз із Люсі, один раз із Мією. Це тому вона мала такий смиренний вигляд? Це тому вона не кричала, що, хоч скільки ми влаштовували пошуки у вихідні й хоч скільки оголошень про зникнення вішали, ми *знаємо*, хто до цього причетний, а тим часом дорослі сидять на місці й нічого не роблять?

Мама з татом навіть почали водити мене до психотерапевта й вирішили приховати цей цікавий факт від усіх. Вони кажуть, що таким чином оберігають мій особистий простір, але в глибині душі я хотів би знати, кого саме вони захищають. Мама досі чекає на те фінансування від «ЗемліПро», а тато щойно налагодив стосунки з містером Еспозіто в газеті. Я певен: їм анітрохи не хочеться, щоб усі знали, що їхня дитина — хуліган-параноїк.

Ой, перепрошую. Я *високочутливий підліток, схильний до тривожності, із загостреними нав'язливими тенденціями*, якщо вірити «докторові Папороть». Я вічно забуваю його ім'я, тож просто думаю про нього як про дядька, що сидить у кабінеті, пропахлому банановими шкірками, біля велетенської штучної папороті. Тож так його тепер і звать. Доктор Папороть.

ЗНИКЛИ

ЯКЩО ПОБАЧИТЕ, ЗВЕРНІТЬСЯ ДО ПОЛІЦІЇ: 1-888-888-3726

МІЯ ПІТЕРСОН

11 років, 4 фути 9 дюймів, 72 фунти

Веселиться, волосся руде,
часто заплетене в коси.

Востаннє бачили під час ігор
на дворі в житловому районі
Плезант-Гіллс (Міннесота).

Можливо, спробувала поїхати
до Рейвен-Брукса (Міссурі),
де мешкають її діди.

ААРОН ПІТЕРСОН

13 років, 5 футів 5 дюймів, 120 фунтів
Світло-каштанове волосся.

Востаннє бачили із сестрою
під час ігор на дворі в житловому
районі Плезант-Гіллс (Міннесота).

Можливо, спробував поїхати
до Рейвен-Брукса (Міссурі),
де мешкають його діди.

І Папороць помиляється не в усьому. Я *високочутливий* до того, що поліція, попри існування повної теки доказів, досі охоче вірить у те, що містер Пітерсон — просто дивак, а його діти просто так, із доброго дива, втекли з тітчиного дому. У мене *загострена параноя*, тому що маніяк через дорогу не лише наспівує моторошні дитячі пісеньки, рубаючи м'ясо *на самоті* у своєму моторошному будинку, а й знає, що я за ним стежу — достатньо довго, щоб зібрати *ту повну теку доказів* і віддати її поліції. А ще я *схильний до тривожності* через докази, які міг прогавити, й на власні очі бачив, як оголошення про зникнення Аарона й Мії зникали, бо «йти далі» просто легше.

Ага. Напевно, я божевільний. Тим часом через дорогу досі живе містер Пітерсон, який